

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D.P.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 kwietnia 2018 r.,

kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt II AKa [...] /16,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 czerwca 2016 r., sygn. akt XIV K [...] /16

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 27 czerwca 2016 r., uznał D.P. za winnego dwóch przestępstw: a) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co skazano go na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz b) z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Po połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego. Nadto, orzeczono obowiązek naprawienia

szkody na rzecz określonej osoby oraz o dowodach, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy od tego orzeczenia, Sąd Apelacyjny w G., wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, zwalniając oskarżonego od opłaty za drugą instancję, a wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Pismem z dnia 15 marca 2018 r. D.P. wniósł o wznowienie postępowania w oparciu o „art. 540 § 2 punkt b kpk” (domyślać się jedynie można, że chodzi tu o podstawę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.). Nie przedstawił jednak żadnych okoliczności uzasadniających swój wniosek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte wyrażenie „w szczególności”. Ta oczywista bezzasadność wynikać więc może choćby z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w

ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335). Tak samo ocenić należy odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej przez jedynie formalnie jej przywołanie we wniosku, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania. Wszak bezsporne jest, że to wnioskodawca powinien wykazać przesłanki takiego wznowienia, co nie może sprowadzać się wyłącznie do powołania przepisu kodeksu, gdzie wymieniono określoną podstawę, bez jakiegokolwiek odwołania się do realiów sprawy.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym wniosku D.P. – jak już wskazywano na wstępie – ograniczył się jedynie do podania podstawy wznowienia, i to wadliwie określonej, nie przedstawiając jakiegokolwiek uzasadnienia, w tym okoliczności, w oparciu, o które domaga się wznowienia postępowania, jednocześnie wnosząc kolejny raz o ustanowienie mu obrońcy z urzędu. Znamienne jest jednak, że pismem Przewodniczącego III Wydziału Karnego Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018 r., po złożeniu wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem opracowania wniosku o wznowienie postępowania, został on obszernie pouczone o podstawach, z jakich dojść może do takiego wznowienia oraz zobowiązany do wskazania konkretnych okoliczności, w oparciu o które domaga się tego wznowienia. Pismo to skazany odebrał osobiście w dniu 14 marca 2018 r.

W konsekwencji, wniosek D.P. złożony w odpowiedzi na to pouczenie, ocenić należało właśnie jako oczywiście bezzasadny. Podkreślenia przy tym wymaga, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.

a.1.